

Lectura del joc a partir del contraatac

Sobre els autors

En aquest petit escrit no pretenem oferir un enfoc tècnic de com córrer, com passar ni com finalitzar ni tan sols una proposta tàctica de carrils de conducció ni espais d'arribada del contraatac.

Només pretenem presentar un motiu de pes pel qual estimular el contraatac. Entenem que sovint ens hem centrat més en la segona meitat de camp en els contraatacs que no pas en la primera. Ens hem centrat més en com acabar-los que no pas en com generar-los, sense lligar potser que com millor és l'origen, menys talent cal per finalitzar-los.

Tots estem molt d'acord en que mimetitzar allò que es veu no és només un comportament típic dels infants sinó que constitueix la via més primitiva d'aprenentatge de l'ésser humà. Com més desconec d'un tema, és a dir com més difícil m'és treure'n l'aigua clara, més gran és la meua tendència a imitar les solucions que veig en els altres.

Aquest principi, però, ens el podríem aplicar moltes vegades els entrenadors ja que quan desconexim les solucions d'alguna situació, ens segresta la vena mimètica. Atès que com més difícil és el problema, més elaborada ha de ser la solució, aquesta còpia de solucions en el joc és molt més observable en els espais petits i amb molta gent (5x5) que no pas en els espais oberts i poca gent (superioritats numèriques).

Què volem dir? Doncs que de vegades entrenem situacions de joc pensades per solucionar situacions de 5x5, sense pensar, potser, en que arribar al 5x5 no és inevitable tot i que si no treballes per no arribar-hi, hi arribes sempre.

Per aquest motiu moltíssims entrenadors perdem estones i estones entrenant conceptes que són útils en altres equips, en altres edats, en altres realitats amb altres volums, pesos, forces i distàncies, però que no solucionen el nostre, sense pensar potser que aquest mateix temps el podríem dedicar a treballar per evitar el 5x5, de manera que generéssim espais i situacions molt més formatives i adients a cada edat.

Està clar que el treball conceptual de 5x5 en etapes de formació pot arribar a ser molt estètic i agraït per a l'ego del propi entrenador, però des d'un punt de vista de creixement està desenfocat. El bàsquet que veiem per la televisió, el bàsquet sènior i professional va a morir sovint al 5x5, perquè la qualitat tàctica i física impedeix sovint el joc a camp obert, però això no vol dir necessàriament que la formació hagi d'ensenyar directament a jugar 5x5, doncs, també en el món sènior, el 5x5 es juga NOMÉS si s'han esgotat totes les altres possibilitats ofensives, de manera que en formació caldria doncs aprendre (també, o principalment) totes aquestes altres alternatives ofensives que caldria esgotar abans d'anar a parar a la pantalla més difícil, la del 5x5, on en conseqüència el creixement i la espontaneïtat és molt més difícil.

STAFF TÈCNIC SELECCIÓ CATALANA INFANTIL MASCULINA

Seleccionador: ÀLEX TERÉS

Ajudant: RUBÉN MUÑOZ

Ajudant: SERGI LLURBA

Creiem que quan el “problema” del 5x5 comença a aparèixer, és a dir en categoria infantil com seria la nostra (d'aquí que centrem la reflexió únicament en aquestes edats), és el moment ideal per entendre, i fer entendre, que la millor manera d'atacar un 5x5 (com a problema de màxima complexitat en el bàsquet, i especialment en categoria infantil on les eines ofensives col·lectives encara estan tan verdes com cal que n'estiguin si s'han fet bé les coses abans) és jugar-lo només quan sigui absolutament necessari, és a dir fer el màxim perquè aparegui poc o, dit en altres paraules, aprofitar la resistència per afavorir les alternatives, ja que aquestes alternatives (jugar bé en contraatac) acabaran sent bases del joc adult futur per aquests nanos d'aquí a uns anys.

Des d'aquest punt de vista, i aprofitant aquesta llarga introducció, intentem explicar l'afirmació que encapçala aquest text, No correm, fem-los córrer. Cal córrer per què quan defensem és el moment de partit en que l'altre equip no defensa, i si no defensa, és més fàcil fer-li cistella...tot i que ens cal encara la pilota que no tenim, precisament per estar defensant.

És en aquest trànsit doncs en el que ens centrarem, perquè hi ha una cosa indiscutible, la pilota corre molt més ràpid que el més ràpid dels jugadors, i per fer córrer una pilota només calen mans i intenció. Si tenim clar que quan recuperem la pilota el més normal és que l'altre equip encara no hagi començat a defensar completament, tenim un breu instant en que podem, mitjançant un bon primer passe eliminar alguns defenses i precipitar el contraatac, de manera que ens trobem a camp obert i amb una defensa encara no prou establerta amb els avantatges que això suposa.

Així doncs advoquem per fer un treball constant i clar de canvi de rol defensa/atac. Aquest comença per intuir quan l'altre equip llençarà a cistella, anticipar el treball de rebot defensiu i tenir clar que qui reboteja, o treu de fons, té molta urgència per passar tan lluny i tan bé com pugui, de primeres o després d'algun bot vertical, amb la intenció d'eliminar el màxim de defenses amb una passada, a la vegada que la resta de companys s'organitzen entre possibles receptors d'aquesta primera passada, oferint-se tan lluny i amb una línia de passada tan neta com sigui possible, i jugadors que corren cap a l'altre camp intentant rebre la segona passada, de manera que puguem afrontar més vegades que menys situacions a camp obert que com comentàvem requereixen d'un talent menor per resoldre's, amb la qual cosa, i parlant de nanos en formació, de ben segur que més que parlar d'una demanda de talent menor, hauríem de parlar d'una demanda de talent més adient a l'edat dels nostres esportistes i que els permeten practicar, i equivocar-se, en zones de desenvolupament més properes, més necessàries, més constructives i més adients, que no pas el 5x5.

No correm. Fem-los córrer.